

τὴν ὑγρὰν καὶ μαλακὴν καὶ τοῦ λέγω. Ἐδῶ εἶμαι. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἐκύτταξεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ διακρίνη.

« Ἐγὼ εἶμαι, ἐπανέλαβα, ὁ φίλος σου ὁ Βροῦν-
νερ! »

Ἔκαμε νέαν προσπάθειαν καὶ ἐζήτησεν ὕδωρ. Μετὰ κόπου διήνοιξα τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόν-
τας του καὶ ἔχυσα ὀλίγας σταγόνας ψυχροῦ ὕδα-
τος εἰς τὸ καιόμενον στόμα του. Διέλαμψε τότε
τὸ βλέμμα του, ἐνεψυχώθη ἡ ὄψις του καὶ μὲ ἀνε-
γνώρισεν.

« Ἐυχαριστῶ! εἶπεν. » Ἐσιώπησεν ἔπειτα ἐπὶ
τινα λεπτὰ ὡς ἂν ἡ ἀπλῆ ἐκείνη λέξις νὰ τὸν
εἶχε κουράσει. Ἐγὼ περιέμενον, κρατῶν τὰ δά-
κρυά μου καὶ πασχίζων νὰ δώσω ὄψιν γελαστὴν
εἰς τὸ περίλυπον πρόσωπόν μου. Ἐπανῆλθον αἱ
δυναμεις του ἡ χεὶρ του, ἦν ἐξηκολούθουν νὰ
κρατῶ, ἐσφιγξεν ὀλίγον τὴν ἰδικήν μου, ἀνέπνευσε
παρατεταμένως καὶ μετὰ κόπου καὶ διακεκομμέ-
νης φωνῆς μοὶ εἶπεν.

« Ἐτελείωσε . . . τὸ ἐπερίμενα . . . τὸ ἤξεύ-
ρεις! Τί προτῆτερα, τί ἀργότερα, ἀδιάφορον! . .
Καὶ ὅμως εἶναι ὠραῖον πρᾶγμα ὁ πόλεμος. . . .
Ἐδῶ μόνον ἐγὼ ἠσθάνθην ζωὴν, μαζί σου
Καλὸν θὰ ἦτο νὰ παρετεινετο ὀλίγον ἡ ζωὴ μου,
ἀλλὰ . . . φαίνεται ὅτι δὲν ἦμην ἄξιος. . . .
Ἄχ! δὲν ὑπῆρξα βεβαίως ἐκ τῶν εὐτυχῶν εἰς
τὸν κόσμον. Σεῖς μόνον . . . σὺ μάλιστα . . . »
Ἐμάζευσά ὅπως ἠδυνήθην ὅλον μου τὸ θάρρος
καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀδίκως ἐνόμιζεν ὅτι δὲν
ὑπῆρχε πλέον σωτηρίας ἐλπίς, ὅτι ὁ Μαρκοῦ ἀπ'
ἐναντίας μὲ εἶχε καθησυχάσει περὶ τῆς καταστά-
σεώς του, ὅτι μετὰ δύο μῆνας θὰ ἦτο ἐντελῶς καλά
καὶ ἄλλα τοιαῦτα μάταια πρᾶγματα, ὅσα μοῦ
ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν. Ἄλλ' ὁμολογῶ δὲν ἦμην
ικανὸς ὑποκριτής. . . . Μοῦ ἔκοψε τὸν λόγον μὲ ἐν
μικρὸν ὠχρὸν μεϊδιάμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε νὰ πα-
γώσῃ ὁ μυελὸς εἰς τὰ βάθη τῶν κοκκάλων μου.

« Καυμένη Κάρολε! Ἄφες νὰ ὁμιλήσω, τὸ
πρᾶγμα εἶναι, βλέπεις, βιαστικόν. . . . Ἦξεύρεις
τὸν βίον μου . . . Συγχωρῶ ὅτι καὶ ἂν μοὶ ἔκα-
μον καὶ ζητῶ συγχώρησιν δι' ὅλας μου τὰς σκαιό-
τητας. Τὸ ὠρολόγιόν μου εἶναι ἐδῶ, ὑπὸ τὴν κε-
φαλὴν μου σταματήσέ το ἅμα μοῦ κλείσης τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ πάρετο εἰς τὴν μητέρα μου. Θὰ
ἴδῃ ὅτι ἡ τελευταία μου σκέψις κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν μου στιγμὴν. . . . ἐνοεῖς; Τὸ μετάλλιον
νὰ τὸ ἀποδώσης εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. . . σὺ ὁ
ἴδιος! Ἦ διαθήκη μου εὐρίσκεται εἰς τὸ δωμά-
τιόν μου, εἰς τὴν Βίσκραν, στείλέ την καὶ αὐτὴν
εὐθὺς ἅμα ἀπαλλαγῶμεν ἀπ' ἐδῶ. Ὅχι τὰ
γράμματα! σοὺ εἶπα σὺ ὁ ἴδιος!
Τὸ δάκτυλίδιον μου εἶναι διὰ τὴν Ἑλένην, δὲν
θὰ τὸ φορέσῃ, ἀλλ' ἄς τὸ ἔχῃ μετὰ πρᾶγματά της.

Εἰς σέ, φίλε μου, ἄφησα τὰ ὄπλα μου καὶ τὰ
βιβλία μου, ἔπρεπε νὰ ἀφήσω . . . ἀλλ' ὄχι πι-

στεύω ὅτι δὲν θὰ τὰ καύσουν τὰ ποιήματά μου
καὶ θὰ τὰ ἴδῃς μίαν ἡμέραν τυπωμένα. Θὰ τὰ
ἀναγινώσκῃς μὲ ὄσους μὲ ἐγγώρισαν καὶ θὰ μὲ
ἐνθυμῆσθε. Ν' ἀποθάνω, ἐν ᾧ εἶχα ἴσως ὑπὸ τὸ
πηλίκιον ἀθανάτους ἰδέας! Ἄλλὰ πνίγομαι! Νε-
ρόν, δότε μου νερόν! »

Προσεπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ πῆ, ἀλλὰ κα-
τελήφθη ὑπὸ λυγρὸς τόσον σφοδρῶ, ὥστε ἐξέβαλε
μὲ ὀρμὴν ὅσον ὕδωρ εἶχεν ἤδη βροφήσει καὶ μὲ
ἐπιτύλισεν ὅλον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

« Μὴ δοκιμάσης πλέον, μοὶ εἶπε, τίποτε δὲν
ἐμβαίνει πλέον. . . . Ἄ! ἐλθσμένησα . . . ἔχω
δύο τρεῖς χιλιάδας φράγκων εἰς τὸ θυλάκιόν μου. .
εἶναι διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ λόχου μου. Ἀποχαιρετῶ
τὸν στρατηγόν, τοὺς στρατιώτας μας, τοὺς ἀκρο-
βολιστάς μου, τὴν σημαίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν
ζωὴν, σέ, ἀδελφέ μου. . . . Πνίγομαι. . . . Ἄλλ'
εἶμαι καλλίτερα. »

Τῷ ὄντι ἦτο καλλίτερα, διότι ὁ δυστυχὴς εἶχε
πλέον παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ υποφέρῃ.

(Ἔσται τὸ τέλος.)

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Μια συνεδρίασις τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐκ τῶν περιεργωτάτων τύπων τοῦ κοινοβου-
λευτικοῦ βίου ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε καὶ ὁ διαβόητος
Βραδλάου.

Μεταξὺ τοῦ ὄρκου καὶ αὐτοῦ ὑπάρχει πόλεμος
ἀδιάλλακτος. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐξέλ-
θῃ οὗτος νικητής. Ὁ κ. Βραδλάου ὑπερίσχυσε πάν-
τοτε. Δύναται νὰ ὁμιλήσῃ δύο ἡμέρας, ὁκτὼ
ἡμέρας, ἓνα μῆνα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄνευ διακο-
πῆς. Ἦ εἰδικότης αὐτοῦ εἶνε νὰ φέρῃ εἰς ἀπαύ-
δησιν τοὺς ἐχθρούς του, νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ
πίπτωσι καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ αὐτοὺς ἢ μόνον ἠτ-
τημένους καὶ σπαίροντας ἐν τῇ κονίστρᾳ. Ὅταν
ἡ πειθὴ δὲν ἀρκῇ, δαμάζει αὐτοὺς διὰ κτυπη-
μάτων ῥοπαλοῦ, ὡς ἐν τῷ μεγάλῳ συλλαλητηρίῳ
κατὰ τῶν « Ζίγκος », ἐν ᾧ μόλις ἔσωσε τὴν ζωὴν
αὐτοῦ διὰ τῆς ἡρακλείου αὐτοῦ ῥώμης, συντρί-
ψας τὰ ἴσῳ πέντε ἀντιπάλων αὐτοῦ λίαν κα-
ταθλιπτικῶν.

Καὶ ὄντως ποῖοι γρόνθοι! ποῖα φωνή! ποῖα
χιονοστιβὰς ἐπιχειρημάτων πυκνῶν, καταθλιπτι-
κῶν, ἀνεξαντλήτων!

Οἱ δικηγόροι τοῦ στέμματος ἔλαβον ἤδη ἀπέ-
ναντι αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν. Τοῦ λοιποῦ ἀρκεῖ μόν-
ον ὁ Βραδλάου ν' ἀναγγείλῃ τὴν πρόθεσιν
αὐτοῦ ἵνα κατέλθῃ εἰς τὸ στάδιον, καὶ κατα-
θέτουσι τὰ ὄπλα, ὁμολογοῦσι τὴν ἠτταν αὐτῶν
καὶ συνθηκολογοῦσιν. Ἦ πείρα ἀπέδειξεν αὐτοῖς
ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ οἰκονομικώτερον καὶ ἠττον ἐρ-
γῶδες.

Πρακτικώτατοι τῶντι οἱ δικηγόροι τοῦ στέμματος! Ἄλλ' ὁ Βραδλάου δύναται νὰ ὠθήσῃ αὐτοὺς πολὺ μακρὰν ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ.

Ὁ πτωχὸς αὐτὸς ὄρκος! Καὶ δὲν ἐνέπαιζεν αὐτὸν τσακίς ἄχρι τοῦδε; Πρὸ δεκά ἢ δώδεκα ἐτῶν ὅταν ἤθελε προσέλθει τις εἰς ἀγγλικὸν δικαστήριον ὡς μάρτυς ἔστω καὶ δι' ὑπόθεσιν ἐξ πεννῶν, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ νὰ ἀρνηθῇ τὸν θρησκευτικὸν ὄρκον ἐπὶ τῆς βίβλου μὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀνυποκρίτου ἀγάπης ἐπὶ τοῦ εὐρωπαικτοῦ ἐξωφύλλου τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τεύχους. Ἄλλως ὁ κλητὴρ θὰ κατεθορυβεῖτο, αἱ τρίχες τοῦ δικαστοῦ θὰ ἠνωρθοῦντο ὑπὸ τὴν φενακὴν καὶ ὁ μάρτυς θὰ παρεκαλεῖτο αὐθωρεῖ ν' ἀναχωρήσῃ, ὡς ἀναξίος, ἀνεπιτήδειος καὶ ἀνίκανος νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ κ. Βραδλάου μετέβαλεν ἤδη τὰ πάντα διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἐπιμονῆς αὐτοῦ, ἀναλώμασι καὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βαλαντιοῦ του καὶ μὲ κίνδυνον τοῦ ν' ἀπολέσῃ τὴν οὐσίαν σπουδαιοτάτης πολιτικῆς δικῆς ἐφ' ἧς εἶχεν ἐγείρει τὸ ἐπιεσθιδιον αὐτό, κατάρθρωσε ν' προκαλέσῃ δύο ἀλληπαλλήλους πράξεις τοῦ Κοινοβουλίου καὶ νὰ προκηρυχθῇ ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως εἰς τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις.

Δικαιότερον ἢ ὁ μακαρίτης Σιαγκαρνιέ ὁ Βραδλάου θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὡς ἐκεῖνος ὅτι συνειθίζει νὰ νικᾷ. Ἡ πληθὺς τῶν δικαστικῶν μαχῶν ἅς ἔδωκεν εἶνε πολυάριθμος. Φυσικῶς ἐπλήρωσε κατὰ τὴν ἐκτύλιξιν αὐτῶν εἰς ἐξοδα καὶ πρόστιμα ὅσα ἀρκούσιν ἵνα ζήσωσιν εἴκοσιν οἰκογένειαι ἐν εὐπορίᾳ ἀξιοπρεπεῖ, καὶ ἄγνοεῖ ἀκόμη πόσον θλιβερὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ ἠτᾶσθαι.

Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ καλοῦνται Βῆκονσφιλδ, Γλάδστων, λόρδος ἀρχιδικαστής, ἡ Ἄνασσα, ὁ ἐπίδοξος διάδοχος, ἡ ἀριστοκρατία, ἡ θρησκεία, ἡ οἰκογένεια, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ εὐπρέπεια, ἡ ὑποκρισία, πᾶν ὅ,τι εἶνε τυχηρόν, πᾶν ὅ,τι εἶνε σεβαστόν.—Οὐδὲν ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ἀπέσπασεν ἐν πτερόν.

Καὶ πάντοτε νομίμως. Πάντοτε διὰ γιγαντείου ἀγῶνος ἐν τῷ δαιδάλω τοῦ σκοτεινοῦ τουτου λαβυρινθοῦ, ὅστις εἶνε ὁ ἀγγλοσαξωνικὸς νόμος.

Δικηγόρος; Δὲν εἶνε ἀληθῶς. Εἶνέ τι χειρὸν. Φαντάσθητε τὸ πνεῦμα τῆς στρεψοδικίας ἐν-σεσαρκωμένον, κατοικοῦν ἐν τοῖς μυῶσι τίγρεις βεγγαλικῆς καὶ συνεσταλμένον εἰς τὴν λόχην τῆς περιπλοκωτάτης τῶν νομοθεσιῶν τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ἓνα Βλάκστονα ἢ Μοντεσκιέ καταγιγνώμενον διηνεκῶς σὺχί νὰ ἐκθλίψῃ τὸ πνεῦμα τῶν νόμων, ἀλλὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ τρωτὸν αὐτῶν μέρος. Εἶτα ἀποθησαυρίζοντα τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ, ἐν ἀνάγκῃ ἀφινόμενον νὰ καταδικασθῇ εἰς πρῶτον καὶ δεῦτερον βαθμὸν, ἐπισωρεύοντα ἐξοδα, συσσωρεύοντα τοὺς δικογραφικοὺς

φακέλλους, ἀλλὰ κατὰ τὴν προσήκουσαν στιγμὴν, δι' ἐνὸς ἄλματος, δι' ἐνὸς δήματος, περατοῦντα τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ θεάτρῳ — καὶ ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς θείας Ἑλλεν Τέρρου — ἐνθυμήθη τὸν Κάρολον Βραδλάου, βλέπων αὐτὴν παίζουσαν τὴν Πορτίαν, ἐν τῷ Ἐμπόρῳ τῆς Βενετίας.

Ὁ Σάυλοκ θέλει νὰ πληρωθῇ ἀπαιτεῖ τὴν λίτραν τοῦ κρέατος ἢν ὁ δυστυχὴς Ἀντώνιος εἶχεν ὑποχρεωθῇ ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃσι κατὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας, ἐὰν ὁ φίλος αὐτοῦ δὲν ἐξοφλήσῃ τὴν ὑπογραφὴν του. Ὁ νόμος ῥέπει ἤδη ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως, διότι ὁ νόμος εἶνε ὑπὲρ τοῦ Ἰουδαίου. Φθάνει ἡ Πορτία ὑπὸ τὴν περιβολὴν δικηγόρου μέλλοντος ν' ἀποφανθῇ κατὰ διαιτησίαν.

— Εἶνε γεγραμμένον, λέγει σοβαρῶς, ὁ Ἑβραῖος δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν λίτραν τοῦ κρέατος.

Καὶ ὁ Σάυλοκ ἀκονίζει τὴν μάχαιραν αὐτοῦ καὶ ἔλκει τὴν προσφιλῆ του πλάστιγγα. Ἦδη δὲ χωρεῖ ἐπὶ τὸ ἔργον.

— Μίαν στιγμὴν, Ἑβραῖε, ὑπολαμβάνει ὁ μικρὸς νομοδιδάσκαλος καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σπινθηροβολοῦσι πονηρῶς. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἐνεργήσῃς ἐπὶ ἰδίῳ σου κινδύνῳ. Τὸ γραμματιον λέγει μίαν λίτραν κρέατος. Ἐὰν κόψῃς περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον, ἔστω καὶ τὸ εἰκοστὸν τοῦ κόκκου, ἂν ἡ πλάστιγγὸς σου βαρύνῃ ἐτέρωθεν ὅσον καὶ τὸ πάχος μιᾶς τριχός, θ' ἀποθάνῃς! Ἐὰν χύσῃς σταγόνα αἵματος χριστιανικοῦ, θ' ἀποθάνῃς καὶ τὰ κτήματά σου θὰ δημευθοῦν! Τοιοῦτος εἶνε ὁ νόμος τῆς Βενετίας.

Καὶ ὁ Σάυλοκ ἀναχωρεῖ ἐν μέσῳ τῶν συριγμάτων τοῦ πλήθους.

Ὁ κ. Βραδλάου παίζει τὸ πρόσωπον Πορτίας κατὰ τοῦ φεουδαρχικοῦ δικαίου. Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν ἐκ Γερνεσῆς ὅπου ὁ κληρὸς ἐπειράθη νὰ ὑποκινήσῃ τὸ πλῆθος εἰς δολοφονίαν αὐτοῦ κραυγάζων θάνατος εἰς τὸν ἀπιστον! Ἐν Δεβονπόρτ παρὰ τὴν Πλυμμούθην, προεκήρυξε μίαν δημοσίαν διάλεξιν. Εἰς τὰς πρώτας ὁμῶς λέξεις, ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν κατηγορούμενος ἀεπὶ βλασφημίᾳ».

— Μὲ ἐπροσωποκράτησαν; Πολὺ καλά. Θὰ κάμω τὴν διάλεξιν μου αὔριον τὴν μεσημβρίαν καὶ ὁ ὑπαστυνόμος θὰ ἐννοήσῃ τί σημαίνει τὸ νὰ κρατήσῃ τὸν Βραδλάου.

Ἄσπαστος ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδὸς ἀνυπομονοῦσα νὰ ἴδῃ πῶς ὁ Βραδλάου θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του. Καὶ πράγματι οὐδὲν δυσκολώτερον. Οἱ ἰδιοκτῆται δημοσίων αἰθουσῶν ἠρνοῦντο ὅλοι ὡς εἰς ἄνθρωπος νὰ ἐνοικιάσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν αἴθουσαν των ἢ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ἔβαλε φρουρὰς νὰ φυλάξωσιν ὅλα τὰ ἀνοικτὰ οἰκόπεδα, εἰς τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ συγκροτηθῇ ὑπαίθριον

συλλαλητήριον. Ὅσον δὲ περὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, οὐδὲ λόγος ἠδύνατο νὰ γείνη.

— Ἐὰν τοῦλάχιστον εἶχον ἐν ἀερόστατον, θὰ ὤμίλουν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ῥήτωρ.

Ἄλλ' ἀερόστατον δὲν ὑπῆρχεν. « Ἡ διάλεξις γενήσεται παρὰ τὴν πύλην τοῦ παραδείσου », ἀνήγγειλλον αἱ τοιχοκολλήσεις.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν ὁ Βραδλάου φθάνει εἰς τὸ μέρος, διέρχεται ἐνώπιον τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον τὸν ἀνευφημεῖ, ἐνώπιον ἐνὸς συνταγματος δραγῶνων τεταγμένου ὡς εἰς μάχην, ἐνώπιον ἀποσπάσματος κλητῆρων ὀρισθέντων ἵνα ἐν ἀνάγκῃ συλλάβωσιν αὐτόν. Προχωρεῖ μέχρι τῆς προκυμίας τοῦ Ταμάρ, μικροῦ ποταμοῦ διαρρέοντος μεταξὺ Δεβονπόρτ καὶ Πλυμμοῦθ. Ἐκεῖ ῥίπτεται εἰς ἓν ἀκάτιον καὶ ἐξ ἀποστάσεως ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἐνώπιον τῆς ἀστυνομίας ἀδυνατούσης καὶ τοῦ πλήθους ἐνθουσιασμένου ὀμιλεῖ ἐπὶ δύο ὥρας.

Τὰ ὕδατα τοῦ Ταμάρ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σαλτάς, καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ποδῶν ἀπὸ τῆς ὄχθης, ἡ βάρδος τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος δὲν δύναται νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἰδοῦ τί εὖρε!

Ὡς πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον, κατέστησε τὴν ζωὴν αὐτοῦ τοσοῦτον περίπλοκον καὶ τὸν ἔστυρεν εἰς τοσοῦτον περιπλόκους διαδικασίας, ὥστε ὁ δυστυχῆς ἀπεφάσισε τέλος ν' αὐτοχειριασθῇ. . . ἐπισήμως δίδων τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἰσοδυναμεῖ ὡσεὶ διέσχισε τὴν γαστέρα αὐτοῦ.

Ἄλλοτε πάλιν οἱ ἐργάται τοῦ Λονδίνου εἶχον ἀνεγείρει κοινῇ δαπάνῃ μίαν αἵθουσαν συναθροίσεως ἐπὶ ἀνοικτοῦ οἰκοπέδου οὐ τὴν κυριότητα διεφιλονείκησεν ἀμέσως εἰς ἀπροσδόκητος ἰδιοκτητῆς εἰς τὸν ὅποιον καὶ ἐπεδικάσθη. Κατὰ τὸν νόμον δὲ ἀνήκεν εἰς αὐτόν καὶ ἡ οἰκοδομή.

Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Βραδλάου, ἐὰν μείνῃ.

Λαμβάνει περὶ τοὺς ἑκατὸν ἄνδρας, ῥίπτεται ὡς σίφων ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος καὶ τὸ κατεδαφίζει. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἀποφέρει τὸ μερίδιόν του τῶν πλίνθων καὶ ὁ ἰδιοκτητῆς μένει μὲ τὴν ἐντροπήν. Τὸ ἀστεῖον δὲ εἶνε ὅτι εἶχε συνδράμει καὶ αὐτὸς διὰ τὴν πρόοδον τῆς οἰκοδομῆς, λογαριάζων ὅτι θὰ τοῦ ἔμενε. Τῷ ἀφῆκαν ὅμως τὸ μερίδιον εἰς ὃ ἐδικαιούτο.

Ἄλλ' ἀπὸ τῶν μικρῶν εἰς τὰ μείζονα. Ἀπὸ εἰκοσαετίας ὁ Βραδλάου ἐκδίδει μίαν ἐξαιρετον ἐφημερίδα δημοκρατικὴν καὶ ἄθεον τὴν Ἑθρικὴν Μεταρρύθμισιν. Ὁ νόμος ἀπῆτει τὴν κατὰθεσιν ἐγγυήσεως 800 λιρῶν στεριλινῶν, λόγῳ προβλέψεως «κατὰ πάσης δημοσιεύσεως βλασφημίου ἢ ἐπαναστατικῆς». Τῷ 1868 ἡ ἐφημερίς εἶχε δωδεκαετῆ ὑπαρξίν, ὁ κ. Δισραῆλης φαντάζεται ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ Ἑθρικὴ Με-

ταρρύθμισις οὐδέποτε κατέβαλε τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως καὶ προσκαλεῖ τὸν διευθυντὴν νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ νόμου ἢ νὰ παύσῃ τὴν δημοσιεύσιν αὐτῆς.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως ὁ κ. Βραδλάου τυπώνει ἐν τῇ προμετωπίδι ὑπὸ τὸν τίτλον:

« Ἐφημερίς ἐκδιδόμενη παρὰ τὰς ἀπαγορευσεὶς τῆς κυβερνήσεως τῆς ἀνάσσης ». Ἀμέσως τῷ ἀπευθύνεται κληῖσι ὑπὸ τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως. Ἐν τῇ ἀκροάσει ὁ δημόσιος κατήγορος προκληθεὶς νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὑποχωρεῖ καὶ ἐγκαταλείπει αὐτήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τὸ ὑπουργεῖον πίπτει καὶ ἔρχεται ὁ Γλαδστον εἰς τὰ πράγματα. Ἀναλαμβάνει καὶ οὗτος τὴν διαδικασίαν, προσάγεται ὑπὸ τοῦ Βραδλάου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου καὶ ἐκεῖ ἠττηθεὶς κατὰ κράτος ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ἐδέησε τότε νὰ καταργηθῇ ὁ νόμος, ὅστις δὲν κατωρθώθη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ οὕτως ἐξέλιπε χειροκροτούσης τῆς Ἀγγλίας ὅλης, καὶ τὸ τελευταῖον πρόσκομμα τοῦ τύπου.

Ἄλλ' ἡ ἀκατάβλητος αὕτη ἐνεργητικότης δὲν ἐξασκεῖται μόνον ἐπὶ τοῦ δικανικοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος, τῆς σατύρας, τοῦ συλλαλητηρίου

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτόν εἰς κανὲν ἐκ τῶν ἀθρόων ἐκείνων συλλαλητηρίων τοῦ Χάυδ Πάρκ ἢ τῆς πλατείας τοῦ Τραφαλγάρ, ὅπου αἱ πλειονοψηφίαι ἀλίσκονται διὰ τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων ἢ καὶ τῆς στερορότητος τῶν μυῶν πολ- λάκις.

Τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα ἀνακύπτει ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων κυμάτων ἢ δαντώνειος φωνῆ δεσπόζει τῆς τρικυμίας. Ἀπὸ τοῦ εὐρέος αὐτοῦ στόματος ὅπερ ἀνοίγεται εἰς τὴν λείαν ἐκείνην ἀλλὰ δυνατῆς ἐκφράσεως καὶ περιεστεμμένην ὑπὸ τριῶν ἠνωρωμένων ἐπὶ μετώπου ἰσχυροῦ μορφῆν, ἐξέρχεται λάβα εὐγλωττίας. Αἱ χειρονομίαι αὐτοῦ εἶνε σοβαραὶ, ὁ ὀφθαλμὸς διαυγῆς, ἡ δὲ ἐκφρασις γαληναία ὡς ἀρχαίου μαρμαροῦ. Ἐχὼν τὴν γωνίαν τοῦ προσώπου σχεδὸν αἰθιοπικὴν, τὰ ζυγώματα ἐξέχοντα, τὸ δὲ σὺς εὐρὺ καλῶς συνστραμμένον, ἀνακύπτει ὑπερθεν τοῦ πελάγους ἐκείνου τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀσυνειδήτως σχεδὸν ἀνακαλεῖ τις ἐν τῷ νῶ τὴν ἰδέαν Μένωνος τινος ἐκφέροντος τὸν πρωϊνὸν αὐτοῦ χρησμόν.

Αἰφνιδίως, εἰς τὸ ἄκουσμα ἀντιρρήσεώς τινος ἢ ὕβρεως, ὁ ἀθλητῆς ἀναφαίνεται. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ζωογονεῖται, τὸ χεῖλος συστρέφεται σπασμωδικῶς, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐκτείνονται πρὸς τὸν ἀντίπαλον, περιβάλλουσι, συσφίγγουσιν. ἐκθλίβουσιν αὐτόν ὡς σπόγγον, καὶ ῥίπτουσιν αὐτόν ἀπεστραγγισμένον ἐκ τοῦ αἵματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνευφημιῶν καὶ βρυχηθμῶν. Εἶνε ὠραῖον, εἶνε

σαιζήρειον τὸ θέαμα καὶ ἂν συμβῆ ἐν τῷ ὄρουμα γδ' ἐκείνῳ νὰ συνθλιθῶσι στήθη καὶ ν' ἀνατιναχθῶσιν ἐγκέφαλοι, ἢ λεπτομέρεια αὐτὴ ἀπόλυται ἐν τῇ εὐρύτητι τῆς ἀγγλικῆς σκηνογραφίας.

Ἡ διαλεκτικὴ θεώρησις καὶ ἡ ἀτελευτήτος εὐστροφία, αἰτινες καθιστῶσι τὸν Βραδλάου τοσοῦτον τρομερὸν μαχητὴν, θὰ ἦσαν ἀνεξήγητοι σχεδὸν εἰς τὸν ἀγνοοῦντα ὅτι ὁ ἕθεος αὐτὸς εἶνε πρὸ παντός ἄλλου θεολόγος. Εἰς τὸν πολιτικὸν βίον εἰσήλθε διὰ τῆς βιβλιακῆς συζητήσεως, χαίρει φέρων τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἐχθροῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν μελέτην τῆς Πεντατευχου ὅσον καὶ εἰς τὴν τοῦ συνταγματικῆς νόμου.

Ὡς μέσον ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν λατινικῶν λαῶν ἢ τοιαύτη ἐπιστήμη θὰ ἦτο πράγματι ὄλως περιττὴ. Ἀλλὰ μεταξύ τῶν Ἀγγλων εἶνε πανίσχυρος, καὶ ὁ κ. Βραδλάου ὀφείλει εἰς αὐτὴν τινὰς τῶν ὠραιότερων ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ.

Προσωπικῶς εἶνε καὶ λέγει ἑαυτὸν θρέμμα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ὡς τοσαῦτα ἄλλα ἐξοχα πνεύματα, ἐξηγέρθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φῶς τοῦ 1848. Εἰσήρχετο ἤδη εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην παιδείουσι ἢ τὴν τοῦ προκαταρτικῆς σχολείου. Ἀλλ' ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐξέμαθε μόνος τὴν ἑβραϊκὴν, τὴν ἑλληνικὴν, τὴν λατινικὴν, τὴν γαλλικὴν, τὸ δίκαιον, τὰς ἐπιστήμας. Κατόπιν ὅτε οἱ προγεγραμμένοι τοῦ δεκεμβρίου ἦλθον εἰς Ἀγγλίαν, συνεδέθη μετ' αὐτῶν, ἐποτίσθη εἰς τὰ γάματα τῆς πίστεως των, ἠσπύσθη τὸν ἀγῶνα των. Ἡ ἐξορία ἔχει τὰς ἀντεκδικήσεις αὐτῆς καὶ ὁ προγεγραμμένος δὲν εἶνε πολλακίς ἢ τὸ ζωογόγον σπέρμα τὸ φερόμενον ἐπὶ τῆς πτέρυγος τῆς ἥττης. Τίς ὁ μὴ ἰδὼν τὰ σπέρματα ταῦτα βλαστήσαντα ἐπὶ ἀλλοτρίων ὄχθων;

Ἡ αὐτοκρατορία οὐδένα ἄλλον ἔσχε λυσιπρόθετον αὐτοῦ πολέμιον καὶ ἢ νεαρὰ γαλλικὴ δημοκρατία οὐδένα ἐνθερμότερον ἄλλον πρόμαχον ἢ τὸν Κάρολον Βραδλάου. Εἰς τὰς ζωηράς αὐτοῦ προσπάθειάς ὀφείλεται ὅτι ὁ Σιμών Βερνάρ δὲν παρεδόθη ἐν τῇ περιπτώσει τῆς δίκης τοῦ Ὀρσίνη, κατὰ δὲ τὸ 1870, ὅτε οἱ ψευδοφιλελεύθεροι εἶχον ἐγκαταλίπει τὴν Γαλλίαν, μόνος αὐτὸς ἢ σχεδὸν μόνος, μετὰ τινῶν ἄλλων, εἶχεν ἀναλάβει τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῆς καὶ προσεπάθησε νὰ προκαλέσῃ ἐπέμβασιν.

Μὴ ὀμιλήσητε περὶ τοῦ Καρόλου Βραδλάου εἰς βρεττανόν, θὰ τὸν κάμητε νὰ ἐρυθριάσῃ. Ἴσως μάλιστα θὰ προσποιηθῆ ὅτι ἀγνοεῖ περὶ τίνος ὀμιλεῖτε. Οὐδὲ ἐν ἀγγλικῶν βιογραφικῶν λεξικῶν μνημονεῦει τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἀπὸ τριακονταετίας ἐν τούτοις συγκυκῶσιν τὰ βαθύτερα στρώματα τοῦ ἀγγλικῆς πληθου-

σμοῦ καὶ τὸν ὅποιον δικαιοσύνη δύναται νὰ κατατάξῃ τις μεταξὺ τῶν δέκα ἢ δωδέκα δυνατωτάτων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος.

Ἀλλὰ πῶς; αὐτὸς ἄνευ τίτλου, ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ περιουσίας, ἄνευ προστασίας, ἄνευ ἐπισημῆς ἀνατροφῆς, διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τῆς θελησέως αὐτοῦ νὰ ἀρθῆ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὲρ τὸν κοινὸν ὄχλον; Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη. Καὶ ἂν γείνη, πρέπει νὰ τὸ ἀγνοῇ τις.

Προσθετέον ὅτι ὁ Βραδλάου δὲν στηρίζεται οὔτε ἐπὶ τῆς μοναρχίας, οὔτε ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατίας, οὔτε ἐπὶ τῆς πλουτοκρατίας, οὔτε ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, οὔτε ἐπὶ τοῦ καπηλείου, — ἐνὶ λόγῳ ἐπ' οὐδεμιᾶς τῶν ἐγκατεστημένων δυνάμεων ἅς οἱ ἄλλοι ριζοσπαστικοὶ ἄγγλοι περιποιῶνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον. Εἶνε δημοκρατικὸς, ὀχλοκρατικὸς, ἄθεος, — καὶ τὸ ἔτι τούτων σπουδαιότερον κεκηρυγμένος πολέμιος τῶν μεθυστικῶν ποτῶν. Πᾶν ὅ,τι εἶνε ὠρισμένον νὰ μὲν ἐκτὸς συζητήσεως — ἀπὸ τοῦ στέμματος τῆς ἀνάσσης καὶ τοῦ ὠμοφροῦ τοῦ ἐπισκόπου, μέχρι τῆς κοτύλης τοῦ πνευματοπώλου, αὐτὸς τὸ προσβάλλει μετ' ἀπαράδειγματιστοῦ μανίας, τὸ πολεμεῖ, τὸ ἐξευτελίζει, τὸ προπηλακίζει καὶ τὸ λακπατεῖ.

Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ οὐδεὶς εὐ ἠγμένος ἀνθρώπος προσφέρει οὔτε γράφει τὴν λέξιν *διὰβολος*, ἐκ φόβου μὴ προσβάλλῃ τὸν «παλαιὸν αὐτὸν εὐπατρίδην», ὁ Βραδλάου γράφει στρογγύλοις γράμμασιν: Ὁ ἀνθρώπος ἔχει ψυχὴν; — Ὑπάρχει Θεός; — Τί εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός; — Εἰσαγωγή εἰς κατηγορίαν τοῦ βασιλευπόντος οἴκου. — Διατί ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι λιμοκτονοῦντες;

Εἰς τὴν κλασικὴν αὐτὴν γῆν τοῦ δαυϊτικοῦ ψαλμοῦ, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκαμίσου οὐδέποτε προφέρεται καὶ ὅπου τὸ βρακίον ὀνομάζεται «συνέχεια τοῦ ἐπενδύτου», ὁ Βραδλάου κηρύττει ἀναφανδὸν ὅτι ἀνάγκη νὰ περιβληθῆ κύρος ὁ νόμος τοῦ Malthus καὶ νὰ μὴ τεκνοποιῶσιν ὅσοι δὲν δύναται νὰ ἐκθρέψωσι τὰ τέκνα των, καὶ συνιστᾷ πρὸς τοῦτο σειράν ὄλην «προφυλακτικῶν», ἅτινα καὶ ἀπαριθμεῖ λεπτομερέστατα. Καὶ προχωρεῖ μέχρι τοσοῦτου ὥστε ἀναγκάζονται νὰ κινήσωσι δίκην κατ' αὐτοῦ ἐπὶ προσβολῇ τῶν χρηστῶν ἡθῶν, ὅλως ἐπίτηδες, ὅπως λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπετάσῃ τὴν σημαίαν τῆς αἰρέσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐπιτυγχάνει, ἐνοεῖται, νὰ ἀθωωθῆ διὰ τῆς «περιφήμου ἀσφαφείας» τοῦ νόμου.

Τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ ὃν ἡ Νόρθαμπτὸν ἐπιμένει ἀποστέλλουσα εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ καὶ μόνη σημεῖοι τὸ τέλος ἐνὸς κόσμου καὶ τὴν ἀρχὴν νέας ἐποχῆς. Μετὰ τὸν Γλάδστωνα δὲν ὑπάρχει ῥήτωρ ἐν Ἀγγλίᾳ σύρων ὀπισθεν αὐτοῦ πυκνοτέραν καὶ ἀποφασιστι-

κωτέραν στρατιάν. Ἡ ὄρκοδοσία ἦν ἀρνεῖται οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ σύμβολον τῆς παλαιᾶς κοινωνίας καθ' ἧς ὤμοσε τὸν ὄρκον τοῦ Ἀνίβα. Τοῦ λοιποῦ ἡ ἀξίμη κείται παρὰ τὸ δένδρον καὶ θὰ κατενεχθῶσι βαθμηδὸν γενναῖα κτυπήματα.

Τί δὲ ζητεῖ; Μίαν μεγάλην Βρετανίαν πολιτικῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν σύγχρονον Γαλλίαν.

(Ἐπίται τὸ τέλος.)

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Ἐχόντες ἄκοντες εἴμεθα ἠναγκασμένοι ν' ἀνομολογήσωμεν τὴν θλιβεράν ἀλήθειαν ὅτι τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν εἶνε συντελεστικά εἰς εὐτυχιάν καὶ πρῶτον ἐν τῷ βίῳ.

Ἀφ' οὗ δὲ διὰ τῶν ἐλαττωμάτων κατορθοῦμεν νὰ εὐδοκίμησωμεν, ἐπίται ὅτι ἀδέξια πρῆττομεν προσπαθοῦντες νὰ θεραπεύσωμεν αὐτά, διότι κατασφραγόμεθα οὕτω, στερεοῦμεν τῆς εὐτυχίας ἡμῶν τὴν πηγὴν, ἀφαιροῦντες ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν τὰ κτηφόρα ὅπλα καὶ μετ' αὐτῶν τὸ πρὸς μάχην θάρρος. Ἐπιδιώκοντες τὴν διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων μας, οφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν αὐτά, τοῦθ' ὅπερ ἤδη εἶνε σπουδαῖον δυστύχημα.

Φιλόσοφος τις εἶπε: «Γνώθι σαυτὸν». Ναί, ἂν θέλῃς νὰ μένῃς φιλόσοφος, νὰ ζήσῃς ὡς φιλόσοφος, δηλαδὴ οὐδὲν νὰ φιλοδοξῇς, οὐδεμίαν προαγωγὴν νὰ σκοπῆς. Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ ζήσῃς ἀφανῶς, γνῶθι σαυτὸν ὅσον θέλῃς ἀκινδύνως δύνασαι ν' ἀπολαύσῃς τῆς τέρψεως ταύτης ἢ συνειδήσις σεαυτοῦ, ἢ μελέτη τῆς ἀθλιότητός σου πάντως θὰ σὲ καταστήσωσι καλλίτερον, ἔστω... Ἄλλ' ἂν θέλῃς νὰ συμβιώσῃς μετὰ τῶν ὁμοίων σου, ἂν θέλῃς νὰ ὑψωθῇς ὑπεράνω αὐτῶν, ἂν θέλῃς λαμπρὸν νὰ διανύσῃς στάδιον καὶ ν' ἀποκτήσῃς πλοῦτον, μὴ γνωρίσῃς τὸ παράπαν σεαυτὸν, μὴ μελέτα σεαυτὸν, ἀλλὰ βράδιζε εὐθύ, βράδιζε ταχέως οὔτε ὀπίσω οὔτε ἐμπρός σου βλέπων. Ὡ! διόλου μὴ φροντίσῃς νὰ γνωρίσῃς σεαυτὸν, διότι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ μάθῃς ὅποιος εἶσαι, θὰ κατανοήσῃς ὅποιος τύχῃς εἶσαι πράγματι ἄξιός καὶ θ' ἀποθαρρυνθῇς. Ὁ γνωρίζων τὰς ἀληθείας αὐτοῦ δυνάμεις ἀνακαλύπτει συχνὰ ὅτι πρὸς οὐδὲν εἶνε ἰκανός. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔσται δυσάρεστος εἰς τοὺς φιλοδόξους τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ ἡρεμία ἐφ' ἑαυτοὺς πεποιθησις, τὸνναντίον, ἀποτελεῖ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἰσχύν· νομίζοντες ἑαυτοὺς ἰκανοὺς νομίζονται καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων. Τὸ κοινὸν βλέπον αὐτοὺς τείνοντας πρὸς ἓνα σκοπὸν τοὺς βοηθεῖ νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτόν διότι ἐν τῷ κόσμῳ ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ κρίνωσι τοὺς ἀνθρώπους οὐχὶ κατὰ τὴν ἀξίαν των ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀξιώσεις των· ὀλιγίστας δὲ θὰ εἶχον ἀξιώσεις οἱ ἀνθρώποι ἂν ἐγίνωσκον ἑαυτοὺς. Ἡ ἄγνοια λοιπὸν ἑαυτῶν εἶνε σπουδαιότατος λόγος ἐπιτυχίας. Ἄ! ὅλοι οὗτοι οὗς τόσον ἀλαζόνας βλέπο-

μεν διότι ἀνεργιχθήσαν εἰς ὑψηλὰς θέσεις καὶ καθήκοντα, ἅτινα εἶνε ἀνίκανοι νὰ ἐκτελέσωσι, δὲν θὰ ἔφθανον ὅπου ἔφθασαν, ἂν ἐγίνωσκον ἑαυτοὺς· θὰ παρέμενον ταπεινοί, θὰ κατενόουν τὴν κλῆσιν των, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ φιλοδοξήσωσι τοιαύτας θέσεις, ἢ δὲ μετριοφροσύνη αὐτῶν θὰ τοὺς ἐστέρει τῆς εὐτυχίας, ἧς ἠξιώθησαν διὰ τῆς ἀλαζονείας των.

Δὲν δειλιῶμεν λοιπὸν νὰ διακηρύξωμεν ὅτι ἐκ πάντων τῶν ἐλαττωμάτων τὸ ὠφελιμώτατον καὶ ἄξιον ἐπιμελεστέρας καλλιέργειας εἶνε ἡ ἀλαζονεία. Τοῦτο μόνον τὸ ἐλάττωμα εἶνε δόκλος περιουσία. Νεανίας τις ὄνειροπολῶν νὰ φθάσῃ ὑψηλὰ κάλλιον νὰ εἶνε ἀλαζὼν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὄβολον ἢ νὰ εἶνε μετρίοφρων καὶ νὰ ἔχῃ κτήματα.

Μετὰ τὴν ἀλαζονείαν τὸ καλλίτερον ἐλάττωμα πρὸς προαγωγὴν εἶνε ἡ παντελής ἀνικανότης. Διὰ τοῦ ἐλαττώματος τούτου εἶνε τις βέβαιος ὅτι καλὴν θὰ καταλάβῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν.

Ἔχεις δύο ἀνεψιούς· ὁ εἰς εἶνε νέος πλήρης ἐμμανῆς, δραστηριότητος καὶ νοημοσύνης ἀναγνωρίζεις τὴν ἀξίαν του λέγων «Ἄ! δι' αὐτὸν δὲν ἀνησυχῶ!» Καὶ πράγματι οὐδαμῶς μεριμνᾷς περὶ τῆς τύχῃς του. Οὔτε βοήθειαν τῷ παρέχεις οὔτε προστασίαν, ἀφίνεις μόνον αὐτὸν νὰ χαράξῃ τὸν δρόμον του ὅπως δύναται. Εἶσαι ἡσυχός, ἠξέυρεις ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ ζητήσῃ τι. Ἄλλ' ἔχει ἓνα ἀδελφόν, ὅστις εἶνε αὐτόχρημα βλαξ, ἀγνοεῖ τὴν ὀρθογραφίαν, εἶνε ἀνίκανός νὰ μετέλθῃ τὸ ἐλάχιστον ἐπάγγελμα· δι' αὐτὸν ἀνησυχεῖς φοβούμενος ὅτι θὰ σοῦ προξενήσῃ πολλὰς δυσαρεσκείας. Τότε συναθροίζεις ὅλην σου τὴν οἰκογένειαν καὶ λέγεις μετ' ἀγωνίας: «Τί θὰ τὸν κάμωμεν τὸν Ἀνδρέαν;» Οἱ δὲ συγγενεῖς σου, κατὰπληκτοὶ, γινώσκοντες τί δικαιοῦνται νὰ προσδοκῶσι παρὰ τοῦ φίλου, παρατηροῦσιν ἀλλήλους εἰς τὰ ὄμματα καὶ ἐπαναλαμβάνουσι «Ἀλήθεια, τί νὰ τὸν κάμωμεν τὸν Ἀνδρέαν;» Οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ μόνος, ἀνάγκη λοιπὸν νὰ τὸν τοποθετήσῃτε πάντες εἰς τινα τράπεζαν (ταλαιπῶρος τράπεζα) ἢ νὰ τὸν διορίσῃτε ὑπάλληλον τοῦ κράτους (ταλαιπῶρον κράτος!).

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἰδέα τοῦ ἀναθέσαι εἰς νέον τινα ἐργασίας τοῦ κράτους, διότι εἶνε ἀνίκανός νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἰδικὰς του, δύναται νὰ φανῇ τερατώδης, ἀνήκουστος, ἀπραγματοποίητος... παντάπασι. Διὰ τοῦ ζήλου ἢ μᾶλλον διὰ τῆς ἀπελπίσεως τῶν συγγενῶν του ὁ Ἀνδρέας θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ποθουμένην θέσιν. Ὁ θεὸς του βουλευτὴς θ' ἀναβῇ καὶ θὰ καταβῇ ὑπουργεῖα, θὰ ὑποσχεθῇ τὴν ψήφον του. Ἡ θεία του, ἢ τόσον ὑπερήφανος, θὰ ἐπισκεφθῇ ἐπανειλημμένως, ἐνοεῖται, τινὰς τὰς ὁποίας περιφρονεῖ κατὰ βάθος. Ἡ ἐξαδέλφη του θ' ἀκκισθῇ πρὸς ἀνιάρους γέροντας, οὗς ἄλλως